

го е заслужилъ съ юначество-то си или съ красноречие-то си или поне съ богатство-то си, такавъ единъ тутакси е былъ погубенъ. Първий-тъ, кого-то ти погубихъ, бѣше кнезь Станое отъ село Бѣгалицъ; неговъ-тъ сѣдбъ получихъ после и: Марко Чарапичъ, Стефанъ отъ село Зеокъ, Теофанъ отъ село Орашие (до Смедрѣво) всички се кнезове; а попреди бюлюк-башин, Янко Гагичъ отъ село Болечъ, Матей отъ Крагуевецъ, Игуменъ-тъ отъ манастиръ Моравцы, хаджи Геро, защото бездѣлници-тъ немахъ никакво призрение на доховенство-то. Архимандритъ-тъ Рувимъ бѣше попреди побѣгналъ отъ манастиръ-тъ Боговаде, а Алекси Ненадовичъ, като бѣше падналъ въ подозрѣние заради едно писмо писано за Аустриѣ, въ кое-то ся описваше народна-та крайна вече нужда, а като бѣше сѣщото влѣгло на турци-тъ въ рѣцѣ-тъ, хвърли Алекси сѣщъ-тъ кривицъ на архимандритъ-тъ, кой-то бѣше чрезъ свое-то отдалечение безбеденъ. Сега като ся върна той въ най-злочестны-тъ часове, Алекси го отъ странъ науми на смъртоноснъ-тъ му опасность, въ коѣ-то ся той нахождаше. Рувимъ отговори: Алекси незнае какво е чужда земя и чужда къща; сега е на него рѣдъ, нека опита и той да види какво е странствование. Ти ся надѣвахъ и двама-та, че ще ся избавятъ отъ това зло; Алекси понеже бѣше ся увѣрилъ, че онова писмо не ся мисли вече за негово и че го е той написалъ; Рувимъ пакъ ся надѣваше за помилование, понеже негово-то заварениче като зографъ работаше въ къщъ-тъ на единъ даія. Нъ при всичко това быдохъ погубени и